

Rose

木更木更 มู่เกิงมู่เกิง เขียน
เหอมู่ แพล
Aluma วาด

จำเริญรุ่ง

彩虹琥珀

Rose

木更木更 มู่เกิงมู่เกิง

เขียน

เหอมู่่

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

อำพันสีรุ้ง

彩虹琥珀

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

Published originally under the title of «彩虹琥珀» (Cai Hong Hu Po)

Author © 木更木更 (Mu Geng Mu Geng)

Thai edition rights under license granted by Beijing Changpei Network Technology Co., Ltd.

Thai edition copyright © 2026 Amarin Corporations Public Company Limited.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9010-0

เผยแพร่ครั้งแรก กรกฎาคม 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญา มนัสมนตรี • บรรณาธิการ ศิริภัตสร สิมณี

บรรณาธิการต้นฉบับ สารฤทธิ์ นุ่มตลุง • ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วนิษา สนิทชน

ศิลปกรรมปกและออกแบบไทโปกราฟิ ฤณศิรา บงแก้ว

ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวะทรัพย์, ศุภิสรา เล็กเลิศ

ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์

พิสูจน์อักษร ปณณิกา, รุ่งกาญจน์

คำนำสำนักพิมพ์

หากคุณเชื่อว่าบนโลกนี้ไม่มีเรื่องบังเอิญ...แสดงว่าคุณเลือกนิยายถูกเรื่องแล้วค่ะ

ความสัมพันธ์ของ *เยียนซูว์* กับ *เจิ้งอวี๋อัน* เกิดขึ้นในช่วงวัยทำงานที่ก้าวผ่านความเป็นผู้ใหญ่มาระยะหนึ่ง หนุ่มเกย์คนงามกับชายแท้หน้าตาดีได้เจอกันในจังหวะชีวิตที่เหมาะสมเจาะ ดีลลับต่างๆ จึงเกิดขึ้นนอกเหนือเรื่องงาน แต่พรหมลิขิตหรือจะสู้ 'ผมลิขิต' ส่วนใครจะเป็นคนลิขิต และใครจะเป็นฝ่ายตกหลุมพรางนั้น ต้องติดตามในเล่มนะคะ

ผลงานเรื่องนี้เป็นของนักเขียนคนเก่ง มู่เกิงมู่เกิง เพียงนามปากกา ก็การ์ตูนตีความสนุกได้แล้ว รับรองได้ว่านิยายเล่มนี้จะทำให้อ่านไปยิ้มไปแน่นอนค่ะ กลิ่นอายของนิยายเรื่องนี้บอวลไปด้วยความอบอุ่นที่อยากให้ทุกคนได้สัมผัส มาร่วมเป็นพยานรักของพวกเขาโดยการพลิกอ่านหน้าต่อไปด้วยกันนะคะ

Rose

จากใจผู้เขียน

亲爱读者们，
我是作者静也。感谢大家
“彩虹玻璃”这本书，爱你们！
最后祝大家和家人们
身体健康！平安喜乐！暴富！

2025.11.6.

ฉันคือนักเขียน จิ้งสุ่ยเปียน มู่เกิงมู่เกิง
ขอบคุณทุกคนที่ชอบนิยายเรื่องอำพันสีรุ้ง รักทุกคนเลย!
สุดท้ายนี้จิ้งอวี้อันและเยียนชวี่งขออวยพรให้ที่รักทุกคน
สุขภาพร่างกายแข็งแรง! สมปรารถนาและร่ำรวยๆ!

“ไม่เอาสี่เด่นเกินไปนะคะริบ ขอเป็นโทนน้าตาลแล้วกัน”

โทนี่ม้วนปอยผมลูกค้าเป็นเชิงพิจารณาแล้วเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “จริงๆ ผิดคุณชามากเลย ไม่อยากลองสี่สว่างๆ หน่อยเหอะครับ”

เจ็จอีอันงยหน้าขึ้นจากแผ่นเทียบเจดสี พลังส่งยิ้มไปทางกระจกตรงหน้า “ไม่ได้หะอกครับ งานของผมทำสี่เด่นมากไม่ได้ เอาสี่เข้มหน่อยดีกว่า”

หลังจากทำงานหน้าเคาน์เตอร์มาสามปี ได้เป็นผู้จัดการฝ่ายบัญชีประมาณสองปี และถูกยืมตัวไปตรวจการธนาคารอีกสองปี ครั้นกลับมาในเดือนมีนาคมปีนี้ ปรากฏว่าหน้าที่การงานของเจ็จอีอันก็ยิ่งก้าวกระโดด เพราะเขาได้รับตำแหน่งผู้อำนวยการธนาคาร JZ แล้ว

ธนาคารเป็นสถานที่ที่ต้องอาศัยคุณสมบัติ ประสบการณ์ และทรัพยากร การที่สามารถไต่เต้าขึ้นมายังตำแหน่งผู้บริหารระดับกลางและระดับสูงได้ภายในระยะเวลาแปดปี นับว่าเจ็จอีอันคงดีใช้ได้

หลังผ่านต้นเดือนพฤษภาคมซึ่งเป็นช่วงวุ่นในการทำยอดขายให้ทะลุเป้าแล้ว เขาเพิ่งจะมีเวลาทำผมที่ร้านทำผมของคนรู้จัก โทนี่เป็นเจ้าแถมของร้านนี้ เนื่องจากใช้บริการมานาน จึงเป็นคนที่เข้าใจทรงผมของเขามากที่สุด พวกเขาไม่ได้เจอกันมาระยะหนึ่งเลยต้องทักทายกันบ้างเป็นธรรมดา

“ต่อไปต้องเรียกคุณว่า ผอ.เจ็จแล้วสินะ” กิริยาท่าทางของโทนี่ค่อนข้าง

อ่อนซ้อย เขารีดกรายน้ำคล้ายดอกกล้วยไม้ยามเอ๋ย “คุณไม่ได้มานานร้านเรากิจการไม่ดีเลย”

เจิ้งอวี่อันเอียงศีรษะเล็กน้อยเพื่อให้ช่างจัดแต่งทรงผมได้สะดวก จากนั้นก็หลับตาแล้วพูด “เหลวไหลน่า ถ้าผมไม่ندไว้ล่วงหน้า วันนี้คงไม่ได้ทำหรอก”

เนื่องจากพื้นที่ร้านตั้งอยู่ตรงศูนย์กลางย่านธุรกิจของเซตงูซี ทุกตารางนิ้วล้วนถูกนับเป็นเงินเป็นทองทั้งสิ้น ไม่เว้นกระทั่งบนทางเท้าหน้าร้าน หากมาเปิดร้านตรงนี้ได้ คงไม่ได้มีความสามารถเพียงสองสามอย่าง ทว่าอาจมีถึงสี่ ห้า หรือหกอย่างเลยทีเดียว

ร้าน NIHOME ของโทนี่เป็นร้านทำผมสไตล์ญี่ปุ่น ลูกค้าประมาณแปดสิบเปอร์เซ็นต์คือพนักงานออฟฟิศ ซึ่งได้รับความนิยมในหมู่ลูกค้าผู้หญิงเป็นอย่างมาก

เดิมทีเส้นผมของเจิ้งอวี่อันอ่อนนุ่มอยู่แล้ว มิหนำซ้ำยังหยักศกเล็กน้อยตามธรรมชาติ พอทำผมสั้นจึงให้ความรู้สึกเหมือนผ่านการดัดผมมา หลังตัดผมเสร็จก็ยิ่งดึงดูดสายตาผู้คนรอบข้างจนต้องเหลียวมอง บางครั้งก็ถูกมองอย่างโจ่งแจ้ง

ไม่นานจากนั้นโทนี่ก็ส่งสัญญาณให้เขาไปสระผม

เจิ้งอวี่อันลุกขึ้น ความสูงของเขาค่อนข้างโดดเด่น เช่นเดียวกับสัดส่วนที่เข้าใกล้คำว่าสมบูรณ์แบบ ท่อนยาววาวภายใต้กางเกงยีนชวนให้คนมองรู้สึกเจริญหูเจริญตา ทว่าสิ่งที่ดึงดูดผู้คนได้มากกว่ากลับเป็นองคาวพยพบนใบหน้าของเขา นัยน์ตาสองชั้น โทนสีคิ้วสูง มองจากด้านข้างให้ความรู้สึกเหมือนเป็นลูกครึ่ง บางครั้งเวลาไปกินข้าวนอกบ้านก็มักจะมีคนมาชวนพูดคุยแล้วถามว่าเขาเป็นชาวต่างชาติหรือเปล่า

“หนุ่มหล่อได้รับสิทธิพิเศษในบ้านเราเสมอแหละ” โทนี่นวดหนังศีรษะให้เขาอย่างเอาใจใส่ “โดยเฉพาะหนุ่มหล่ออย่างผอ.เจิ้ง”

เจิ้งอวี่อันคุ้นชินกับคำชมเหล่านี้มานาน เริ่มตั้งแต่แรกสนิยมความงามขั้นพื้นฐานที่สุด ไม่ว่าจะไปที่ไหนหรือเจอใคร อีกฝ่ายมักจะถูกรูปลักษณ์ภายนอกของเขาดึงดูดได้ในพริบตาเดียว ตอนที่เพิ่งเข้าไปทำงานเป็นเจ้าหน้าที่

เคาน์เตอร์ด้านหน้าของธนาคาร เขาก็ถูกแทะโลมเพราะรูปลักษณ์ภายนอก
โดดเด่นเกินไปอยู่หลายครั้ง

แม้แต่หญิงแกร่งฝ่ายบัญชีผู้เงินโลกที่ต้องล้มลุกคลุกคลานกว่าครึ่งชีวิต
และเคยเจอเงินมากกว่าคน เพียงเห็นเขามาส่งรายงานการเงินก็ใจเหลว
เป็นน้ำ ต้องร้องไว้ทุกข์ทายาทมโถง ซึ่งเห็นได้ชัดว่าบางครั้งการมีรูปร่างหน้าตาดี
ก็ทำให้คนชื่นชอบได้มากกว่าธนบัตร

สุดท้ายโทนี่ก็ยอมผสมสีน้ำตาลเทาให้เขา แม้ผมด้านหน้าจะถูกตัดสั้น
แต่ก็ไม่ได้เซตขึ้น เวลาเจ้อวี่อันใส่ชุดล่าลงแบบนี้จึงดูเด็กกว่าอายุจริง
มากทีเดียว

ชายหนุ่มจัดคอเสื้อให้เรียบร้อยแล้วเดินไปรูดบัตรที่เคาน์เตอร์ด้านหน้า
แล้วโทนี่ก็เดินตามหลังมาถามว่า “คีนี่มาดื่มกันสักแก้วไหม”

เจ้อวี่อันมองเขาแวบหนึ่งพลางยิ้มอย่างใจเย็น “ผมไปบาร์ที่คุณเข้า
ไม่ได้”

โทนี่ไม่ได้กระอักกระอ่วนที่ถูกรู้ทัน ทำเพียงถอนหายใจอย่างเสียดาย
เจ้อวี่อันตอบไล่เขา “ถ้าอยากดื่มก็หาร้านข้างทางสักที่สิ ไว้คุณว่าง
ค่อยส่งวีแชตมานัดผมนะครับ”

โทนี่แสดงจริตจะก้านอีกครั้งด้วยความเบิกบานใจ แล้วใช้นิ้วมือจิ้มไล่
อีกฝ่าย “พอเจ้านี้แย่งจริง ๆ เลย กว่าผมจะตัดใจได้ไม่ใช่ง่าย ๆ นะครับ”

เจ้อวี่อันหลุดหัวเราะ “ถ้าบอสมมาได้ยินคุณพูดแบบนี้ รอบหน้าคงไม่
ให้ผมจองคิวแล้วแน่ ๆ”

โทนี่ส่งสายตาให้เขาอย่างใจกล้ำ ก่อนจะเอ่ยอย่างผ่อนคลาย “คุณแมน
ทั้งแท่งแบบนี้ เขาก็กังวลหรวกครับ”

เจ้อวี่อันรู้ว่าตัวเองมีเสน่ห์ดึงดูดเพศเดียวกันจากปากแฟนเก่า

อันได้เป็นหนึ่งในแฟนเก่าของเขาเพียงคนเดียวที่ทำงานเกี่ยวข้องกับ
ศิลปะ เธอเปิดบริษัทวางแผนและจัดแสดงสื่อ ต้องเดินทางไปจัดนิทรรศการ
ศิลปะทั่วโลกทุกปี ระหว่างคบกันเจ้อวี่อันเคยไปร่วมงานด้วยหนึ่งถึงสองครั้ง
สิ่งที่ติดอยู่ในความทรงจำมากที่สุดคืองานแลกเปลี่ยนศิลปะเซรามิกส่วนตัว

ในคุกทาสหนึ่งแห่งหนึ่ง ซึ่งเธอแนะนำให้เขารู้จักกับช่างปั้นคนหนึ่งชื่อว่าไปเจียน ขณะอยู่ต่อหน้าไปเจียน อันได้แสดงความช่างพูดช่างจาอย่างเต็มที่ “อวีอันสเป็กคุณเลยนี่นา”

เจิ้งอวีอันยังตามไม่ทันในตอนแรก เขามองไปเจียนผู้มีหน้าตาหล่อเหลา นิสัยอ่อนโยน และสง่างาม

“น่าเสียดายที่เป็นชายแท้” ไปเจียนไม่ปฏิเสธเรื่องคนในอุดมคติและสามารถพูดได้อย่างเปิดเผย “ไม่ถือสาใช้ไหมครับ”

จากนั้นถึงได้เริ่มเข้าใจสถานการณ์ “ไม่ถืออยู่แล้วครับ”

เจิ้งอวีอันไม่ถือสาจริง ๆ สำหรับเขาไม่ได้มองความรักร่วมเพศว่าเป็นเรื่องแปลก อีกทั้งไม่ใช่คนหัวโบราณ เขาเคยมีประสบการณ์ไปแลกเปลี่ยนที่ประเทศอังกฤษอยู่สองปี แม้จะไม่ได้คบค้าสมาคมกับคน ‘ทางนั้น’ อย่างจริงจัง แต่ก็พอจะรู้อยู่บ้าง

อันได้มักบอกว่าเขาไม่เหมือนชายแท้ทั่วไป

พอรู้จักกันมานานจึงได้รู้ว่าเจิ้งอวีอันไม่ได้เป็นกระเป๋าง¹ ที่มีดีแค่หน้าตา

“แฟนคุณเป็นสุภาพบุรุษคนหนึ่งเลยนะ” ไปเจียนนึกอิจฉา “ความมั่นใจและเสน่ห์ที่เต็มเปี่ยมดึงดูดคนได้มากกว่าใบหน้าเขาซะอีก”

น่าเสียดายที่สุดท้ายอันได้ก็ยิ่งเลิกกับเขาอยู่ดี

“นายดีเกินไป” เจิ้งอวีอันยังจำคำพูดสุดท้ายที่อันได้พูดกับเขาได้ “คิดว่าผู้หญิงคงชอบผู้ชายหลายๆ มากกว่านะ”

เจิ้งอวีอันตืออย่างไกรก็ตืออย่างนั้น เขากับแฟนเก่าไม่ได้จบความสัมพันธ์แบบมองหน้ากันไม่ติด

อันได้ยังไปมาหาสู่และสนิทสนมกับเขาเหมือนเพื่อนคนหนึ่งจนถึงทุกวันนี้ หลังจากนั้นไปเจียนก็มาจัดนิทรรศการเครื่องปั้นดินเผาส่วนตัวที่เมืองซูโจวหลายครั้ง พวกเขาสามคนมักจะรวมตัวกันอยู่เรื่อย ๆ

¹ คนไม่มีความสามารถ

เหล่าศิลปินดูจะชอบดื่มกาแฟกันมาก สถานที่นัดพบของเจิ้งอวี๋อันกับพวกเขาจึงเป็นร้านเปิดใหม่หรือร้านกาแฟเล็กๆ สำหรับคนเฉพาะกลุ่ม

ร้านหมาเชวี่ตั้งอยู่บนถนนสี่เหลี่ยม ร้านมีขนาดไม่ใหญ่นัก มีมานั่งเหลืกตั้งชิดผนังอยู่หน้าประตู เนื่องจากอยู่ใกล้มหาวิทยาลัยซูโจว บรรดานักศึกษาหนุ่มสาวจึงมาเยี่ยมเยียนร้านแล้วถ่ายรูปลงโมเมนต์วีแชตอยู่เสมอ

“ฉันเพิ่งส่งบอสถึงกลับไปเอง” อันได้อยู่ในชุดกระโปรงยาวอัดพลีตสีอ่อน ท่อนบนเป็นเลื้อยเรียบๆ สีดำ “เธอถามถึงนายด้วยนะ”

คนที่มาร้านหมาเชวี่เป็นคนมีเงินไม่น้อย บอสถึงผู้เป็นลูกค้ารายใหญ่ของธนาคาร JZ คือหนึ่งในนั้น เธอสานต่อกิจการค้าของเก่าของครอบครัว และเป็นเพื่อนสนิทของอันได้ที่ทำธุรกิจร่วมกันมาสิบกว่าปีแล้ว

เจิ้งอวี๋อันสั่งกาแฟเคนยาหนึ่งแก้ว ก่อนจะล้วงบุหรี่ยื่นให้อันได้หนึ่งมวน

หญิงสาวถอนหายใจด้วยท่วงท่าสง่างาม “นายนี้มึนเสน่ห์เหลือเกินนะ”

เจิ้งอวี๋อันว่า “คนงานรัดตัวอย่างบอสถึงคงมาซื้อกาแฟ พอเห็นเธอก็เลยถามถึงฉันแค่นั้นแหละ”

อันได้หัวเราะ ขณะใช้นิ้วคีบบุหรี่พลางถอนหายใจ “ทำไมนายถึงได้ตีขนาดนั้น”

เจิ้งอวี๋อันพูดเย้าหยอก “ฉันตีขนาดนี้ เธอก็ยังไม่ต้องถามไฉ่หรือไง”

เขายอมรับมาโดยตลอดว่าผู้หญิงมีความละเอียดอ่อนมากกว่า ด้วยนิสัยของอันได้แล้ว เธอเป็นคนอ่อนไหวและเต็มไปด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจมาตั้งแต่อดีต ดังนั้นเมื่อเจอคนรักที่สมบูรณ์แบบเกินไป ความรู้สึกรักใคร่จึงเบาบางลง

ตอนพวกเขาคบกันก็ไม่เหมือนเป็นคนรัก เมื่อกลับมาอยู่ในสถานะเพื่อนจึงสบายใจกว่า

“ถ่านายไม่ใช่ชายแท้ซะ ไปเจียนกงจัดการไปนานแล้ว” อันได้สูบบุหรี่หมดมวนก็ดูผ่อนคลายขึ้น “นายรู้ไหมว่าเขาจะมาเปิดสตูดิโอที่ซูโจวแล้วนะ”

เจิ้งอวี๋อันดื่มกาแฟหนึ่งอีก พร้อมแสดงท่าทีแปลกใจเล็กน้อย “แน่ใจหรือ”

อันได้พยักหน้า “รัฐบาลของที่นี่มีกองทุนสนับสนุนด้านวัฒนธรรม ภาษีก็คิดอย่างเหมาะสม บรรยายาคะไรก็ดี เขาอยากมาตั้งนานแล้ว”

“นั่นดีเลย” เจิ้งอวี่อ้นหัวเราะ “ไว้ม่าถึง ต้องให้เขามาเปิดบัญชีที่ธนาคารเราหน่อยแล้ว”

อันได้ปรายตามองเขาอย่างขุ่นเคือง “ผอ.เจิ้งเห็นแก่เงินจำนวนน้อย ด้วยหรือไง”

เจิ้งอวี่อ้นว่า “ไม่เหมือนกันสักหน่อย เามาเทียบกับมิตรภาพของเราไม่ได้หรอก”

อันได้สร้างเขย่าแขนราวกับสะอิดสะเอียนความอ่อนโยนแสนสิ้นเป็นปลาไหลของเขาเสียเต็มประดา

สภาพอากาศเดือนพฤษภาคมไม่ได้ร้อนมากนัก พอไปเจียนมาถึง พวกเขาก็คุยกันต่อสักพัก ร้านหมาเซวี่เป็นร้านขนาดเล็ก ช่วงบ่ายมีคนเยอะ จนทำให้บรรยากาศในร้านมีเสียงจ๊อจกแจ้วจอแจ เจิ้งอวี่อ้นจึงอยากจะออกไปนั่งข้างนอก

ชายหนุ่มทำงานด้านบริการมานาน แม้ตอนนี้จะเป็นถึงระดับหัวหน้า แต่ความช่างเอาใจใส่คนอื่นนั้นได้ซึมลึกเข้าไปในกระดูกของเขาแล้ว อีกทั้งยังสามารถทำได้แบบเนียนจนคนไม่สังเกต

อย่างเช่น ถ้าไปเจียนไม่สูบบุหรี่ เจิ้งอวี่อ้นก็จะไม่สูบบุหรี่หน้าเขา

สำหรับเจิ้งอวี่อ้น นิสัยดังกล่าวไม่ได้แบ่งแยกชายหญิง ทว่าเป็นสิ่งที่ไปเจียนบอก เขาเป็นสุภาพบุรุษจริงๆ

อันได้ก็ได้รับอิทธิพลนี้จากเขาเช่นกัน เธอขยับไปสูบบุหรี่กับคนอื่นกลุ่ม และเปลี่ยนไปสูบบุหรี่ใบจู้แทน หากเทียบกับบุหรี่ยี่ห้อที่เจิ้งอวี่อ้นสูบแล้ว เธอค่อนข้างชอบแบบแรงกว่า

ไปเจียนกับเจิ้งอวี่อ้นคุยกันเรื่องการเปิดบัญชี เพียงอธิบายแบบคร่าวๆ ไปเจียนก็เข้าใจ

“ถ้าเป็นโครงการที่รัฐบาลสนับสนุน เราจะติดกับทางนั้นให้ด้วย” เจิ้งอวี่อ้นล้วงมือข้างหนึ่งลงกระเป๋ากางเกง ส่วนมืออีกข้างถือแก้วกาแฟ เขาสูงกว่าไปเจียนครึ่งศีรษะ เวลาคุยกันจึงต้องก้มหน้าลงเล็กน้อย พลังมอง

ด้วยแววตาอ่อนโยน

“ผลงานของอาจารย์โดดเด่นมาก ไม่จำเป็นต้องกังวลอะไรเลย”

ไปเจียนที่ดูมอมด้วยสายตาแบบนั้นพลันรู้สึกหน้าร้อนผ่าวเล็กน้อย
ตั้งแต่รู้จักกัน คนตรงหน้าก็เรียกเขาว่าอาจารย์มาตลอด บางครั้งเวลาที่มีการ
แนะนำในโอกาสที่เป็นทางการก็จะเรียกเขาว่า ‘คุณไป๋’

“ผอ.เจิ้งเล็กเรียกผมว่าอาจารย์ได้แล้วครับ เชนยังงั้นไม่รู้”

เจิ้งอวี๋อั้นยกกาแฟขึ้นดื่ม เขาสวมเสื้อเชิ้ตผ้าฝ้ายและพับแขนเสื้อ
ขึ้นมาถึงข้อศอก จนเผยให้เห็นท่อนแขนช่วงล่างอย่างงดงาม

“ผมต่างหากต้องเกรงใจที่อาจารย์เรียกว่า ผอ.เจิ้ง”

วันหยุดสุดสัปดาห์เพิ่งผ่านไป ก็ต้องมาเริ่มทำศึกในวันจันทร์อีกแล้ว หนาการ JZ เป็นหนาการที่เปิดกว้าง หากไม่ใช่เจ้าหน้าที่เคาน์เตอร์ด้านหน้า พนักงานชายหญิงจะสามารถแต่งชุดลำลองได้ โดยไม่มีการกำหนดเครื่องแบบ อย่างเคร่งครัด

เจ็องอวีอันขับรถมาจากดที่ลานจอดรถชั้นใต้ดิน เขาเพิ่งสวมสูทระหว่าง รอลิฟต์ พอรู้สึกว่อากาศร้อนก็ถอดเนกไทแล้วปลดกระดุมสองเม็ด จึง สบายตัวขึ้นเล็กน้อย

คาดไม่ถึงว่จะเจอเงินฮั่นกวนในลิฟต์

“ประธานกรรมการเงิน” เจ็องอวีอันพยักหน้า

สายตาของเงินฮั่นกวนจับจ้องคอเสื้อของเขา รู้สึกหม่นไ้ใจจนเซ็ดฟัน ไม่น้อย “หล่อเกินไป ระวังภาพลักษณ์ด้วยละ”

เจ็องอวีอันไม่รู้ว่าหัวเราะหรือร้องไห้ดี หากจะโทษเขาและพูดถึงเรื่อง หน้าตาล่องลงผู้คน เงินฮั่นกวนก็ไม่มีคุณสมบัติอะไรจะมาตำหนิคนอื่นเช่นกัน เพราะสองคนที่เป็น ‘ของดี’ และเป็นหน้าเป็นตาให้สาขาย่อย JZ PARK คือ เจ็องอวีอันกับประธานกรรมการเงินฮั่นกวนคนนี้

ห้องทำงานของพวกเขายู่ชั้นบนสุด เหล่าพนักงานทยอยเข้ามาในลิฟต์ เรื่อยๆ เจ็องอวีอันเข้ากับคนง่าย อีกทั้งเขายังเป็นพนักงานทั่วไปที่ได้เลื่อน ตำแหน่งขึ้นเป็นผู้บริหาร ไม่เหมือนคนที่ล่อยลงมาจากฟ้าแล้วทำตัวเข้าถึงยาก

ดังนั้นความสัมพันธ์ของเขากับพนักงานคนอื่นจึงนับว่าไม่เลว เดิมทีภายในธนาคารก็มีพนักงานผู้หญิงเยอะอยู่แล้ว ด้วยความที่เขาเป็นคนหน้าตาดี หลังจากมีคนเข้ามาจนเต็มลิฟต์ สาวๆ เกือบทั้งหมดต่างก็พากันเบียดไปทางเขา

จินฮั่นกวนจึงจีปากอย่างไม่สบอารมณ์

“วันนี้ WE GO จะส่งคนมาคุยเรื่องสินเชื่อกะ” เจินลี่เป็นเลขาของเจิ้งอวี้อัน ปกติหากเป็นงานใหญ่ เธอจะเป็นคนมาคุยกับเจิ้งอวี้อันด้วยตัวเอง “เราต้องจัดเวลาพบเขาด้วยนะคะ”

“WE GO?” จินฮั่นกวนที่อยู่ด้านข้างพูดแทรก “บริษัทที่ให้บริการการท่องเที่ยวออนไลน์นั้นนะเธอ”

เจินลี่ตอบ “ตอนนี้พวกเขาเป็นอุตสาหกรรมเทคโนโลยีออนไลน์แบบใหม่ที่ใหญ่ที่สุด ไม่ใช่สตูดิโอเล็กๆ เหมือนเมื่อแปดปีก่อนแล้วล่ะ”

จินฮั่นกวนเป็นพวกเห็นเงินแล้วตาโต “งั้นก็ต้องเจอหน่อยแล้ว”

ตอนที่เจิ้งอวี้อันเพิ่งเข้ามาทำงานในสายอาชีพนี้ ตั้งแต่เจ้าหน้าที่เคาน์เตอร์จนได้มาเป็นผู้จัดการองค์กร เขาได้เห็น WE GO ค่อยๆ พัฒนาขึ้นมาทีละก้าวอย่างต่อเนื่อง นับว่าเขาเป็นคนหนึ่งที่รู้จัก WE GO พอสมควร

“ผมไปเป็นผู้ตรวจการกำกับดูแลการธนาคารอยู่สองปี ดูเหมือนว่าพวกเขาจะจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แล้วใช่ไหม” เจิ้งอวี้อันถาม

เจินลี่พยักหน้า “พวกเขาวางแผนไว้ว่าจะจดทะเบียนนี่ล่ะ เพราะงั้นเลยมีบริษัทที่ให้บริการทางการเงินหลายแห่งติดต่อไป แต่พวกเขาร่วมงานกับธนาคารเรามาเนิ่นนานมากแล้ว อย่างที่ว่าเก่งใกล้เคียงน้ำมูกได้จนทร่ก่อน¹ เรื่องสินเชื่อกะไรก็เลยให้สิทธิพิเศษพวกเราก่อนล่ะ”

ลูกคำรายนี้นับเป็นองค์กรรายใหญ่ เจิ้งอวี้อันคิด จริงๆ ไม่ต่างจากหมูสามชั้นชิ้นหนึ่ง หากพวกเขาไม่กระตือรือร้นก็อาจถูกธนาคารใหญ่แย่งไปจากปากได้ตลอดเวลา

¹ การไปอยู่ในสถานการณ์ที่เอื้ออำนวยจะทำให้ได้ประโยชน์ก่อนคนอื่น

แน่นอนว่าฉันยังกังวลก็เข้าใจเรื่องนี้เป็นอย่างดี ก่อนจะไปที่เจิ้งอวี้อัน “ต้อนรับให้ดีล่ะ”

เจิ้งอวี้อันติดกระดาษคอปี้แล้วเอ่ยเสียงต่ำด้วยรอยยิ้ม “ผมร้อนใจมากกว่าคุณอีก”

ครั้งนี้ WE GO ต้องการเงินก้อนใหญ่เกือบสามร้อยล้าน โดยกำหนดระยะเวลาห้าปี งบประมาณ² ของพวกเขาถูกส่งมาถึงล่วงหน้าแล้ว และต้องใช้เวลาพอสมควรถึงจะอ่านจบ

ตอนที่เฉินลี่เข้ามา เจิ้งอวี้อันเพิ่งสูบบุหรี่ได้แค่ครึ่งมวน ก่อนจะเอ่ยว่า “ขอโทษครับ” แล้วดับบุหรี่ที่เหลือในที่เขียนบุหรี่

“คนของ WE GO มาถึงแล้วละ คนที่มาคือเลขาฯจาง” เฉินลี่ว่า

เจิ้งอวี้อันแปลกใจเล็กน้อย “CFO³ ไม่มาเองเหรอ”

เฉินลี่เอ่ย “เห็นบอกว่าติดพันประชุมด่วน วันนี้เป็นการพบกันเฉยๆ เลขาฯจางน่าจะมาเชิญเราไปสำนักงานใหญ่ค่ะ”

สีหน้าท่าทางของเจิ้งอวี้อันดูเรียบเฉย ไม่ได้มีความเห็นอะไร จริงๆ จะพบใครอย่างไรก็ได้ เพียงแต่เขาค่อนข้างแปลกใจตอนเห็นลายเซ็นบนรายงาน

‘เยียนซูว์ง’ ชื่อนี้ผุดขึ้นในความคิดของเจิ้งอวี้อันรอบหนึ่ง เมื่อแปดปีก่อน ตอนที่เขายังเป็นพนักงานหน้าเคาน์เตอร์มักจะเห็นชื่อสามพยางค์นามว่า ‘เยียนซูว์ง’ หลายครั้ง ตอน WE GO จ่ายเงินเดือนช่วงต้นเดือน รายงานที่ฝ่ายการเงินส่งมาช่วงปลายเดือนจะมีลายเซ็นนี้อยู่เสมอ

“ผอ.เยียนก็เป็นกำลังสำคัญของ WE GO เหมือนกัน” เมื่อเฉินลี่ได้เริ่มเมาก็จะไม่ค่อยมีขอบเขตของเจ้านายกับลูกน้องสักเท่าไร “เขาอยู่มาตั้งแต่ตอนที่ WE GO เพิ่งเริ่มก่อตั้ง และรับผิดชอบด้านการเงิน

² รายงานทางบัญชีที่แสดงฐานะการเงิน ผลการดำเนินงานของกิจการ การเปลี่ยนแปลงของเงินสดและส่วนของผู้ถือหุ้นในรอบปีบัญชีที่ผ่านมา

³ CFO (Chief Financial Officer) หรือประธานเจ้าหน้าที่ฝ่ายการเงิน เป็นตำแหน่งผู้บริหารสูงสุดด้านการเงิน รับผิดชอบการจัดการและตัดสินใจในการดำเนินงานเกี่ยวกับด้านการเงินของบริษัททั้งหมด

มาตลอด ได้ยินว่าเงินทุนก้อนแรก เขาก็เป็นคนเจรจาจนได้มา เก่งมากเลยล่ะค่ะ”

ผู้ชายที่ประสบความสำเร็จมักถูกพูดถึงในชนชั้นแรงงานเสมอ แม้ว่าแนวทางการเงินจะไม่ได้โด่งดังเท่าวงการบันเทิง แต่ถ้ามีคนเก่งโผล่มาสักคนหรือสองคนก็จะกลายเป็นที่พูดถึงไปอีกยาวนาน

WE GO และธนาคาร JZ ร่วมงานกันมานานมาก บัตรเงินเดือนทั้งหมดก็ได้รับการเสนอเป็นพิเศษจากธนาคาร JZ เพื่อเป็นการแสดงความจริงใจ ตอนร่วมงานกันช่วงแรกๆทางธนาคารถึงขั้นออกแบบประทับตราโลโก้ WE GO ลงบนบัตรให้โดยเฉพาะ

ด้วยความจริงใจเต็มเปี่ยมและให้บริการได้ตรงตามความต้องการ ดังนั้นหลายปีที่ผ่านมา WE GO จึงไม่มีเหตุผลที่จะเปลี่ยนใจไปหาธนาคารอื่น

เลขาฯจางรออยู่ในห้องประชุมก่อนแล้ว เมื่อเห็นเจิ้งอวี้อันก็คลี่ยิ้มสดใส

“เสี่ยวเจิ้ง” หลังแต่งงาน จางจิ้นดูมีความสุขอย่างเห็นได้ชัด เขายิ้มกว้างจนเห็นคางสองชั้น “ดีใจด้วยที่ได้เลื่อนตำแหน่ง ไม่เจอกันนานเลยนะ”

“ไม่เจอกันนานเลยครับ” เจิ้งอวี้อันจับมืออีกฝ่าย เจ้าหน้าที่ด้านการเงินของ WE GO มีเพียงไม่กี่คนที่เจิ้งอวี้อันไม่คุ้นเคย จางจิ้นเป็นคนเก่าคนแก่ เคยมาจ่ายเช็คที่ธนาคารตั้งแต่ตอนแรกๆที่เขายังไม่ขึ้นมาดำรงตำแหน่งนี้ และเขาเคยให้การต้อนรับอยู่หลายครั้ง กระทั่งสองปีก่อนตอนที่เขาถูกเรียกตัวไปเป็นผู้ตรวจการกำกับดูแลการธนาคาร จางจิ้นยังมาถามอยู่เลยว่าเขาจะได้เลื่อนตำแหน่งแล้วใช้หรือไม่

“ว่าแล้วเสี่ยว ถ้านายไปเป็นผู้ตรวจการกำกับดูแลการธนาคาร กลับมาเมื่อไหร่จะต้องได้เป็นหัวหน้าแน่ๆ” เห็นได้ชัดว่าจางจิ้นดีใจกับเขาจากใจจริง “คนคุ้นเคยกันทำอะไรก็ง่าย ต่อไปเราจะยิ่งสนิทกันมากขึ้นอีก”

บางครั้งความสัมพันธ์ของธนาคารกับธุรกิจก็เหมือน ‘สามี’ กับ ‘ภรรยา’ เพียงแต่ตอนที่บริษัทยังไม่เติบโตจะดูเหมือนผู้ชายที่แต่งงานเข้าไปอยู่บ้าน

ภรรยามากกว่า หลังบริษัทเติบโตแล้ว ธนาคารก็จะกลายเป็น ‘ภรรยา
คู่ทุกข์คู่ยาก’ แบบไม่ต้องกังวลอะไรทั้งสิ้น มิหนำซ้ำยังเป็นตำแหน่งบ้านใหญ่
ที่ได้นั่งอย่างมั่นคง แต่แน่นอนว่าก็ยังมีการฉ้อราษฎร์บังหลวงเล็กๆ
ให้ต้องคอยแก่งแย่งความรักอยู่เรื่อยๆ เช่นกัน

จริงๆ จางจิ้นเป็นเพียง ‘ลูกค้าที่เดินผ่านน้ำตื้น’ โผล่หน้ามาให้เห็น
เล็กน้อย และมีความทรงจำร่วมกับเจิ้งอวี้อันแบบที่นึกถึงแล้วให้ความรู้สึก
อบอุ่น

เมื่อเจิ้งอวี้อันล้วงบุหรือออกมา จางจิ้นก็รีบพูด “โอ้เอ๋ย ของฉันดีกว่า
สูบของฉันเถอะ”

บุหรือจางจิ้นก็หูลีของหวงเหอโหลว

เจิ้งอวี้อันจึงรับมาสูบอย่างไม่เกรงใจ

จางจิ้นมองบุหรือสูบเยียนที่วางข้างมือเขาพลางยกยิ้ม “ตอนที่ฉัน
รู้ว่านายสูบบุหรี่ก็ยังไม่คิดจะแพ่งอยู่เลย เจ้าหน้าทีหน้าเคาน์เตอร์ตัวเล็กๆ
สูบบุหรี่ราคาสี่สิบแปดหยวน จะอดอะไรกันแน่”

เจิ้งอวี้อันดึงที่เชิบบุหรี่เข้ามาใกล้ “ยี่ห้อนี้ดีนะครับ ซองก็สวยด้วย”

จางจิ้นหัวเราะ “รู้แล้วว่านายชอบจริงๆ”

เจิ้งอวี้อันหัวเราะโดยไม่ได้พูดอะไร จางจิ้นสูบบุหรี่ต่อสักพักก็คล้าย
จะนึกอะไรได้ “ผอ.เยียนก็สูบบุหรี่ยี่ห้อเดียวกับนายเลย”

เจิ้งอวี้อันชะงักเล็กน้อย รู้สึกไม่เชื่อสักเท่าไร “จริงหรือครับ”

จางจิ้น “ฉันจะโกหกทำไมล่ะ ไม่ใช่ว่าใครจะสูบบุหรี่ของ ผอ.เยียน
ก็ได้นะ ฉันติดตามเขามาตั้งนาน แต่เขาเคยยื่นให้ฉันแค่มวนสองมวนเอง”

เจิ้งอวี้อันหรีตามอง “งั้นบุหรี่ยี่ห้อนี้ดีกว่าของ ผอ.เยียนอีกสิครับ”

จางจิ้นค่อนข้างภูมิใจ “วัฒนธรรมองค์กรของเราไม่ได้สนใจเรื่อง
ความสัมพันธ์เจ้านายลูกน้อง ถึง ผอ.เยียนจะไม่ใช้คอนอารมณ์ดีอะไร แต่ก็
คนมีเหตุผลคนหนึ่ง”

เจิ้งอวี้อันแก้งทำเป็นปวดศีรษะ “พี่พูดจนผมกลัวแล้วนะ”

จางจิ้นเตะขาเขาไปหนึ่งที่ “พูดอะไรของนาย มีใครที่นายดูแลไม่ได้
ด้วยหรือไง”

ขณะที่คนของ WE GO กำลังจะกลับ ฉันยืนกวนก้นตั้งใจลงมามาหาพวกเขา เจิ้งอวี่อั้นกับจางจิ้นจึงนัดหมายกันไปสำนักงานใหญ่ WE GO ในสัปดาห์หน้า และฉันยืนกวนก้นก็จะไปด้วย

“ถ้าได้กินข้าวกันสักมื้อจะยิ่งดีเลย” ฉันยืนกวนเป็นคนทางเหนือ ตัวสูงกว่าเจิ้งอวี่อั้นเล็กน้อย ซึ่งเขาภาคภูมิใจในความเป็นบุรุษรูปร่างมาดูลึกลับๆ และชอบปาดเจลบนเส้นผมให้ชี้ขึ้นตั้งแต่รากผม

จางจิ้นมีความเกรงใจเขามากกว่าเจิ้งอวี่อั้น “เรื่องกินข้าวต้องให้เกียรติคุณอยู่แล้วครับ”

ฉันยืนกวนเอ่ย “ผอ.เจิ้งคอยังมากเลยนะครับ หลักๆ คงอยู่ที่ผอ.เถียงว่าคิดเห็นยังไง”

จางจิ้นหัวเราะเบาๆ เซิงไม่ได้ปฏิเสธ แต่ก็ไม่ได้ตอบตกลง

ฉันยืนกวนรออีกฝ่ายกลับไปแล้วถึงเดาะปากหนึ่งที “รับมียากชะมัด”

เจิ้งอวี่อั้นเอ่ย “จางจิ้นเป็นคนละเอียดอ่อน การที่ส่งเขามาแบบนี้หมายความว่า WE GO ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้มาก”

ฉันยืนกวนมองเขาด้วยความแปลกใจ “นายรู้จักเขียนซูว์ง์ดีขนาดนั้นเชียว?”

“ไม่หรอกครับ” เจิ้งอวี่อั้นหัวเราะ “ผมไม่ได้สนิทกับเขา อาจไม่เคยเจอกันมาก่อนด้วยซ้ำ”

ฉันยืนกวนครุ่นคิดครู่หนึ่ง “ก็ไม่แน่ว่า นายเคยทำเคาน์เตอร์กลางมาก่อน หลังจากนั้นถึงมาเป็นผู้จัดการฝ่ายบัญชี งานที่ทำเป็นงานที่ร่วมกับ WE GO มาตลอดใช่ไหม”

เจิ้งอวี่อั้นพยักหน้า “ครับ”

ฉันยืนกวนลูปปลายคาง “ฉันพวคนายก็น่าจะเคยเจอกันนะ ตอนพวกเขาทำสตูดิโอเล็กๆ เขียนซูว์ง์ก็เคยมาหลายครั้ง นายจำไม่ได้เลยหรือ” หลังพูดจบเขาก็ตอบปฏิเสธเอง “แต่ถ้าจำไม่ได้ก็อาจไม่เคยเจอจริงๆ นั่นแหละ คนอย่างเขียนซูว์ง์นะ เคยเจอครั้งหนึ่งแล้วไม่มีทางลืมลงหรอก”

เจิ้งอวี่อั้นฟังแล้วรู้สึกแปลกใจ “ทำไมละครับ”

ฉันยืนกวนยกมือป้องปาก ท่าทางลึกลับคล้ายกำลังจะพูดสิ่งที่ให้

คนอื่นรู้ไม่ได้ “เยียนชู่วังเป็นคนทั้งดงามมากๆ เลยละ ใบหน้าของเขาแม้แต่ผู้หญิงยังเทียบไม่ติด แถมเขายังไว้ผมยาวด้วย อายุสามสิบห้าปีแล้วแต่ยังไม่แต่งงาน ฉันสงสัยว่าเขาจะเป็นเกย์นะ”

เจิ้งอวี่อัน “...”

หากฉันอันกวนรู้จักอันได้ เขาคงจะถูกหญิงสาวผู้มีพรสวรรค์ด้านศิลปะ
คำว่า ‘ชายแท้ไร้สมอง’

เจิ้งอวี่อันไม่ใช่คนเชื่อเรื่องซุบซิบนินทามาแต่ไหนแต่ไร หลายวัน
ที่ผ่านมาเขาทำงานล่วงเวลาเพื่อดูสถานการณ์ทางการเงินของ WE GO เมื่อ
หัวหน้าทำงานล่วงเวลา พนักงานในแผนกก็จำต้องอยู่ด้วย

ขณะที่เฉินลี่เข้ามาทำความสะอาดที่เขี่ยบุหรี่เป็นครั้งที่สาม เจิ้งอวี่อัน
จึงสังเกตว่าตนสูบบุหรี่จนหมดซองแล้ว

“นี่ก็โหมงแล้ว” เขาถามเฉินลี่

“ใกล้ห้าทุ่มแล้วละ จะกลับเลยไหมคะ”

เจิ้งอวี่อันมองแบบฟอร์มเอกสาร ก่อนจะรู้สึกขมปากจากการสูบบุหรี่
มากเกินไป “คุณกลับเถอะ ผมจะปิดไฟเอง”

เฉินลี่รับรู้ถึงความเอาใจใส่ของเขา เธอจึงออกไปเก็บข้าวของก่อนโดย
ไม่ได้แย่งอะไร

เจิ้งอวี่อันกดบันทึกไฟล์เอกสารแล้วปิดคอมพิวเตอร์ พลังหยิบสูท
มาพาดแขน ตรวจสอบสวิตช์ไฟ จากนั้นก็เปิดประตูออกไป

เฉินลี่กำลังรอเขาอยู่

“ขั้บรตตอนกลางคืนระวังด้วยล่ะ” เจิ้งอวี่อันกดลิฟต์ “ถ้าไม่มีอะไร
ไม่ต้องอยู่ทำโอทีกับผมดึกขนาดนี้ก็ได้”

เงินสี่เอี้ยยืมๆ “ไม่เป็นไรค่ะ ผอ.เจิ้ง ช่วงนี้สามัคคีกันเข้ากะดึก เขาเลย
แวะมารับฉันได้พอดี”

เจิ้งอวีอันเพิ่งรู้ว่าตู้อาหารสุนัขยัดเข้าเต็มปาก จึงเกิดอาการสำลัก
เล็กน้อย

ตั้งแต่ไปเป็นผู้ตรวจการธนาคารจนถึงตอนนี้ เจิ้งอวีอันไม่ได้คบผู้หญิง
คนไหนมาสามปีกว่าแล้ว เขาไม่ได้เป็นคนเสพติดการมีเช็ทหรือชอบความ
สัมพันธ์แบบวันไนต์สแตนดาร์ด พอลองคิดๆ ดู เขาทำตัวไม่ต่างจากพระสงฆ์
และกินมังสวิรัตมานานเกินไป

มีภรรยาคนหนึ่งจอดรอเงินสี่อยู่หน้าประตูจริง ๆ เจิ้งอวีอันปรายตา
มองเล็กน้อย รู้สึกว่ารสชาติของอาหารสุนัขช่างอ้างว้าง คิดแล้วก็นึกเสียใจ
ที่ไม่ได้สำรองข้อมูลของ WE GO ออกมาด้วยสักชุด เพราะราตรีอันแสน
ยาวนาน คนโสดยากเกินจะข่มตาหลับ อย่างน้อยก็ยังพอมีเรื่องให้ทำได้
บ้าง

เพิ่งผ่านช่วงปีใหม่มาก ใครบ้างจะอยากทำงานล่วงเวลาติดต่อกัน
เจิ้งอวีอันไม่ได้อยากใจร้ายกับลูกน้องขนาดนั้น

เมื่อไปเจียนมาเปิดบัญชีที่ธนาคาร JZ ในวันศุกร์ เจิ้งอวีอันก็ตั้งใจสีกตัว
ลงมาพบเขาด้วย

พวกเขาแวะไปดื่มกาแฟที่ร้านกาแฟชื่อดังใกล้ๆ หลังจากเสร็จธุระแล้ว
ไปเจียนก็ชวนเขาไปร่วมงานนิทรรศการเครื่องปั้นดินเผาของตนในวันอาทิตย์

“เป็นนิทรรศการส่วนตัวมาก ๆ คนที่มาร่วมงานก็มีแต่พวกเพื่อน
ของเพื่อน” ไปเจียนรู้ว่าเจิ้งอวีอันเป็นคนมีขอบเขต แม้จะเป็นคนอ่อนโยน
ช่างเอาใจใส่ แต่ท้ายที่สุดก็ยังรักษาระยะห่างอย่างเหมาะสม เจิ้งอวีอันไม่ใช่
‘คนทางนั้น’ อีกฝ่ายก็ให้เกียรติเขามากกว่าที่คิด และยังไม่ได้สนิทสนมกัน
มากพอ

เจิ้งอวีอันดูออกว่าอีกฝ่ายพยายามเลี่ยงไม่ให้สงสัย เขาจึงเอี้ยยืมๆ
“ผมจะไม่ไปงานนิทรรศการของอาจารย์ได้อย่างไร ไหนบ๊อตรเซียวละครับ”

ไปเจียนส่งบัตรเชิญอิเล็กทรอนิกส์เข้าทางวีแชตของเขา

พวกเขาคุยกันเพียงครู่หนึ่งก็แยกย้าย เจิ้งอวี่อันแวะไปโซนสบู่นุหรี ก่อนจะกลับขึ้นห้องทำงาน ปรากฏว่าจินฮั่นกวนก็อยู่ที่นั่นเช่นกัน มือที่คิบนุหรีอยู่ยกขึ้นเล็กน้อยตอนเห็นเจิ้งอวี่อัน “มาแล้วหรอ” เจิ้งอวี่อันเคาะนุหรีหนึ่งมวนออกจากซองนุหรีชูเยียนแล้วคาบไว้ จินฮั่นกวนพูดจากวนประสาธอีกครั้ง “นุหรีนายอ่อนไปนะ” เจิ้งอวี่อันเหลือบมองนุหรีหนานจิงที่อยู่ในมืออีกฝ่าย ไม่ค่อยอยากคุยเรื่องนี้สักเท่าไร

จินฮั่นกวนก็ไม่ได้ตั้งต้นหาเรื่องเขาต่อ พวกเขาสบู่นุหรีพลางคุยเรื่องงานไปด้วย ทว่าสุดท้ายก็ยังวกกลับมาเรื่องธุรกิจ WE GO ความสามารถทางการเงินของอีกฝ่ายแข็งแกร่งมาก อีกทั้งธุรกิจที่ทำก็เป็นธุรกิจขนาดใหญ่ ที่ยังสามารถขยายอาณาเขตต่อไปได้อีก เจิ้งอวี่อันเข้าใจเรื่องนี้ดีที่สุดอย่าง ที่จินฮั่นกวนไม่เคยสงสัยในความสามารถของเขา เพียงแต่การแข่งขันด้านการเงินกับบริษัทใหญ่ไม่ใช่เรื่องง่าย ยิ่งไปกว่านั้น ลูกน้องของเยียนชวูว์ง ที่นอกจากจางจิ้นก็ยังมีย่ยนอีกคน ล้วนเป็นคนที่มีฝีมือยกทั้งคู่

“แถมพวกเขายังเป็นลูกค้าของดีลอยด์ด้วย” จินฮั่นกวนเคาะขี้นุหรีออก “พวกธนาคารใหญ่ๆ จ้องกันเป็นว่าเล่นเลยละ”

“พวกเขาร่วมงานกันมานาน ยังไงก็เป็นฝ่ายได้เปรียบ”

จินฮั่นกวนแย้ง “เยียนชวูว์งไม่ใช่คนที่พอใจอะไรง่าย ๆ เดียวนายได้เจอตัวเอง”

เจิ้งอวี่อันเพิ่งสบู่นุหรีไปได้ครึ่งมวน เขาเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “แค่ไม่ไปล่วงเกินเขาก็พอแล้ว”

“นายคิดง่ายเกินไป” จินฮั่นกวนหลุดหัวเราะ “เขาเป็นคนคอแข็งใช้ได้พวกนายถือว่าฝีมือพอพอดพอเหวี่ยง”

“ถ้าไม่ดีมเหศวสมก็พอไหว”

จินฮั่นกวนหลุดยิ้มขณะคาบนุหรีอยู่ ทันใดนั้นเขาก็นึกบางอย่างออก ก่อนจะล้วงหยิบโทรศัพท์มายื่นให้เจิ้งอวี่อันดู “ฉันมีรูปหมอนั้น นายอยากดูหรือเปล่า”

เจิ้งอวี่อันกำลังจะปฏิเสธ แต่ทำอย่างไรได้ในเมื่อจินฮั่นกวนยื่น

โทรศัพท์มาตรงหน้า เพียงก้มลงก็เห็นแล้ว

“เป็นไง” ฉินฮั่นกวถาม

มือของเจิ้งอวี่อันที่คิบนุหรืออยู่นิ่งค้าง กว่าจะหลุดจากภวังค์ได้ก็ตอนที่ขึ้นหรือส่วนหนึ่งร่วงลงบนแขนเสื้อ

“คุณไปแอบถ่ายมาจากไหน” เจิ้งอวี่อ้อนถามไม่ได้

ชายหนุ่มในภาพมีผมยาวอย่างที่เคยบอกไว้ แต่เพราะถ่ายจากระยะไกลเกินไป จึงเห็นเครื่องหน้าไม่ชัดเจน เขาตัวสูงมาก เป็นไม้แขวนเสื้อที่ดูโดดเด่นเหมือนนกกระเรียนในฝูงไก่

ฉินฮั่นกวตอบอย่างไม่รู้สึกลึกซึ้งใดๆ “ขอมาจากสาว ๆ บริษัทพวกเขานั่นแหละ”

“...” เจิ้งอวี่อันเกือบทำนูหรือหลุดมือ ได้แต่เอ่ยอย่างจ่นใจ “หัวหน้าครับ เรื่องซู้สาวของคุณอย่าให้มันยุ่งเหยิงเกินไปจนมีปัญหาตามมาได้ละ”

หลังจากตอบตกลงว่าจะไปงานนิทรรศการของไปเจียน วันอาทิตย์ เจิ้งอวี่อันจึงไม่ได้นอนขี้เซาอยู่บนเตียง เขาถือโอกาสแวะไปปรับอันได้ด้วย เธองานยุ่งมากจนระหว่างอยู่บนรถกับเขาต้องคุยโทรศัพท์แทบตลอดทาง

กว่าอันได้จะมีเวลามาแนะนำเขาก็มาถึงจุดหมายแล้ว

“วันนี้มีผู้รับผิดชอบของบริษัทต่าง ๆ มาร่วมงานด้วยเยอะมาก” เธอถึงที่บังแดดลงมาส่องกระจกเพื่อทาลิปสติก “พวกนายทุนนะ”

เจิ้งอวี่อันเอ่ยยิ้ม ๆ “พวกเขาไม่ได้เข้าใจเรื่องศิลปะแล้วมาทำไมกัน”

อันได้เหลือบมองเขาเล็กน้อย “พูดอย่างกับนายเข้าใจนั่นแหละ”

“ฉันเข้าใจนะ” เจิ้งอวี่อันช่วยเปิดประตูรถ พร้อมทั้งโน้มตัวลงยื่นแขนให้ “ก็เลยมาเปิดหูเปิดตาหาความรู้นี้ไงล่ะครับ อาจารย์ฮั่น”

ไปเจียนเป็นเจ้าของนิทรรศการ พอยุ่ง ๆ ก็ยอมหักท่ายไม่ทั่วถึงบ้างเป็นธรรมดา เจิ้งอวี่อันมากับอันได้จึงเดินชมได้อย่างอิสระมากกว่าคนอื่น แม้คนส่วนใหญ่จะไม่วู้จักเขา แต่ก็ไม่ได้รู้สึกว่ามีอะไรต้องระวัง

ในฐานะผู้นำศิลปะเครื่องปั้นดินเผายุคใหม่ ภาพลักษณ์งานชิ้นเอกของไปเจียนคือนกฮูก เจิ้งอวี่อันเคยซื้อที่เขีนุหรือจากอีกฝ่ายหนึ่งชิ้น และ

ยังใช้มาจนถึงทุกวันนี้

หลังจากบอกอันไต้หวันจะไปเดินชมรอบอุทยานแห่งชาติเจิ้งอวี่อันก็ปลื้มตัวออกไปตามลำพัง

ในงานนี้มีคนระดับผู้บริหารบริษัทอยู่ไม่น้อย ดังนั้นเพียงเป็นผู้ที่อยู่ในวงการการเงินเพียงครั้งตัว การเข้าสังคมก็ไม่ใช่เรื่องยาก เจิ้งอวี่อันทักทายเจ้านายกับประธานบริษัทเพียงไม่กี่คำ นามบัตรที่พกมาด้วยก็ไม่พอแจกเสียแล้ว

อันไต้หวันแอบแซ่บจากโต๊ะขนมหวานมาสองแก้ว เพื่อจะมาชนแก้วกับเจิ้งอวี่อัน

“ทางนั้นเป็นเพื่อนไปเจียน” อันไต้หวันปากไปตรงสุดทางเดิน

เจิ้งอวี่อันไม่คิดจะดื่มจริงๆ เพราะต้องขับรถ เขาถามว่า “เป็นคิลปินกันหมดเลยหรอ”

“จะเป็นไปได้ยังไงล่ะ มีพวกท่านประธานด้วย โดยทั่วไปก็รู้จักกันผ่านเพื่อนนั่นแหละ มีหลายคนที่ผมไม่รู้จักรัก”

ตอนแรกเจิ้งอวี่อันก็ไม่ได้สนใจ ตั้งใจว่าจะมองผ่านๆ แล้วเบือนสายตาทิ้งไปทางอื่น แต่เหมือนไปเจียนจะพูดบางอย่าง จากนั้นพวกเขาก็ย้ายสลับตำแหน่ง จนเจิ้งอวี่อันต้องหยุดมองอีกครู่หนึ่ง

อันไต้หวันสังเกตสายตาของเขา “เจอคนรู้จักหรอ”

กระทั่งคนคนนั้นหายลับไปจากสายตา เจิ้งอวี่อันก็ยังไม่ค่อยมั่นใจ “ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน”

เธอได้ยินดังนั้นก็สับสน “ช่วงนี้นายงานยุ่งเกินไปใช่ไหม”

เจิ้งอวี่อันหัวเราะเบาๆ คล้ายกำลังถนอมหัวใจ “อาจจะใช่บ้าง”

จางจิ้นโถร.มาหาช่วงเช้าวันจันทร์ เสียงของเขาดังจากปลายสายดูกระตือรือร้นมากจนเหมือนลำโพงสเตอริโอรอบทิศทาง “เสียเวลาเจ๊ นายจะมาเมื่อไหร่”

เจิ้งอวี่อันกำลังเก็บของกลางยกหัวไหล่หนีบโทรศัพท์ไว้แนบหู พลางตอบกลับเจือเสียงหัวเราะ “ไปตอนบ่ายครับ”

“มาตอนเที่ยงเลยสิ อาหารของโรงอาหารเราไม่ได้แย่ไปกว่าที่ธนาคารเลยนะ”

เจิ้งอวี่อันลองคิดดูแล้วก็ไม่ได้มีปัญหาอะไร ดังนั้นจึงบอกฉันอันกวนว่าจะพาเงินลีล่งหน้าไปก่อน

อาคารสำนักงานใหญ่ของ WE GO ตั้งอยู่ในพื้นที่ธุรกิจด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทางทิศตะวันออกของทะเลสาบ นับว่าเป็นการก่อสร้างที่ใช้เงินลงทุนมหาศาล โดยแบ่งเป็นสองอาคารทางทิศเหนือและทิศใต้ มีสะพานเชื่อมระหว่างกลาง ด้านบนแขวนไฟนีออนคำว่า WE GO ขนาดใหญ่ หากเป็นตอนกลางวันจะต้องสะดุดตามากแน่

จางจิ้นออกมาต้อนรับพวกเขาด้วยตัวเอง และยื่นนุหรีให้เขาหนึ่งมวนระหว่างรอลิฟต์

เจิ้งอวี่อันรับไป แต่ไม่ได้จุดสูบ เขาถือไว้แล้วเดินเข้าลิฟต์ด้วยท่าที่ผ่อนคลาย

“ไปทำงานฉันไหม” จางจิ้นถามทั้งที่คาบนุหรีอยู่
เจิ้งอวี่อันพยักหน้า ก่อนจะหันไปสั่งเงินลี “คุณไปคุยกับพี่ลัวนะ”
เงินลียิ้มรับ เมื่อเธอออกไปแล้ว เจิ้งอวี่อันจึงนำนุหรีที่จางจิ้นให้ขึ้นมาสูบ

จางจิ้นแอ่ “อีกเดี๋ยวค่อยเจอ ผอ.เหียนของพวกเรา”

เจิ้งอวี่อันเหลือบมองเขาแวบหนึ่งขณะใช้สองนิ้วคิบนุหรี ข้อมือแนบชิดข้างแก้ม “ไหนว่าจะไปกินข้าวที่โรงอาหารไม่ใช่หรอครับ”

จางจิ้นหัวเราะ “นี่คิดว่าจะให้ไปกินข้าวโรงอาหารจริงๆหรอ เราไม่ได้งกขนาดนั้นสักหน่อย”

เจิ้งอวี่อันเพียงยิ้มรับ ไม่ได้ออกความเห็น พวกเขาคุยกันไม่นานหลังเหียนก็มาถึง

ผู้หญิงอายุสี่สิบต้นๆ เปรียบเสมือนดอกไม้ที่ไม่มีวันโรยรา เจิ้งอวี่อันมักรู้สึกอยู่เสมอว่าแปดปีมานี้ลัวเหียนดูไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงไปสักเท่าไร จะมีก็แต่แต่งหน้าสวยขึ้น ซึ่งเธอมีความเกรงใจเขามากกว่าจางจิ้น และเรียกเขาว่า “ผอ.เลี้ยวเจิ้ง”

จริงๆ เจิ้งอวี้อันก็อายุสามสิบปีแล้ว ยามถูกเรียกด้วยคำว่าเสี่ยว¹ มักจะรู้สึกว่าเป็นหนุ่มน้อยอยู่บ้าง ทว่าคนในห้องยกเว้นเฉินลี่ โดยรวมก็มีอายุมากกว่าเขาครึ่งรอบ หากจะเรียกเขาแบบนั้นก็ย่อมได้

สุดท้ายพวกเขาทั้งสี่คนก็ไปโรงอาหารของ WE GO อยู่ดี คำที่จางจิ้นบอกก่อนหน้านี้ว่าไม่ได้กขนาดนั้นเหมือนเป็นการตั้งธงมาพาดหน้าตัวเอง

กลายเป็นเจิ้งอวี้อันต้องคอยปลอบอีกฝ่ายแทน “ไปกินข้าวที่โรงอาหาร ผمก็ไม่ถือนะครับ”

เขาพูดจากใจจริง แม้เป็นโรงอาหารพนักงาน แต่ร้านอาหารของ WE GO ก็เป็นร้านที่มีมาตรฐาน และยังมีบริการอาหารตามสั่งด้วย นับว่าช่วยกู้หน้าจางจิ้นได้บ้าง

เมื่อรวมโต๊ะกับสุภาพสตรีที่ไม่สูบบุหรี่ เจิ้งอวี้อันยอมไม่กลืนเมฆกายหมอก² ขณะที่กินไปได้เพียงครึ่งหนึ่งก็สังเกตเห็นใครบางคนกำลังลงมาจากชั้นบน หลัวเยียนพลันร้อง “อู๊ย” ก่อนจะเอยด้วยความแปลกใจ “พอ.เยียนมาเนอะ”

เจิ้งอวี้อันเงยหน้ามองตาม

เยียนซูว์ง อายุสามสิบห้าปี ยังไม่แต่งงาน

จินอันกวนยังเบะป้ายไว้ให้อีกสองข้อคือ คณงามและผมยาว

ชื่อ อายุ สถานภาพ ล้วนมองด้วยตาเนื้อไม่ออกจริง ๆ แต่สองข้อที่เป็นคณงามกับผมยาว ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็ไม่มีทางผิดพลาดแน่นอน

เพียงมองผ่านๆ ก็ฝังลึกไม่อาจลืมเลือน

เจิ้งอวี้อันจำได้ว่าเป็นผู้ชายคนเดียวกับที่เขาหยุดมองเมื่อวันอาทิตย์ในงานนิทรรศการเครื่องบินดินเผาของไปเจียน

ซึ่งดูแตกต่างจากวันนี้ เพราะวันนั้นเยียนซูว์งไม่ได้มัดผม เผยหน้าผากสะอาดเกลี้ยงเกลา คิ้วและดวงตาราวกับถูกวาดด้วยหมึก งดงามไม่อาจหาคำใดมาบรรยายได้

¹ เล็กหรือน้อย มักใช้เรียกคนอายุน้อยกว่า

² สูบบุหรี่

ยามเย็นชูวังมองใคร หางตาเรียวยาวจะเชิดขึ้นเล็กน้อยคล้ายขนนก
“บังเอิญจริง” จางจิ้นร้องทัก “ผอ.เย็น!”
เย็นชูวังกวาดสายตามองมาแล้วหยุดที่ใบหน้าของเจิ้งอวี่อัน

